

დამოუკიდებელი ინსპექტორის
გ ა და წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა

ქ. თბილისი

2020 წლის 9 სექტემბერი

დისციპლინური საქმე №167/18
მოსამართლე -- -- მიმართ
დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ

-- -- და -- -- 2018 წლის 18 ივნისის №-- საჩივრის საფუძველზე „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁵ მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტისა და 75⁶ მუხლის შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე -- -- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება და წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2018 წლის 10 სექტემბრის №17/167-03 წერილით, მოსამართლეს ეცნობა საჩივრის შემოსვლისა და დისციპლინური სამართალწარმოების დაწყების შესახებ.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დასკვნა მომზადდა 2018 წლის 9 ნოემბერს.

1. საჩივრის ავტორის მიერ მითითებული გარემოებები:

1.1. საჩივრის ავტორები უკმაყოფილებას გამოთქვამენ მოსამართლის მიერ მიღებულ განჩინებასთან დაკავშირებით გადაწყვეტილების აღსრულების განაწილვადების შესახებ და მიიჩნევენ, რომ აღნიშნული განჩინება არის სრულიად უკანონო.

1.2. საჩივრის ავტორების განცხადებით, მოსამართლემ სააპელაციო საჩივარი განსახილველად მიიღო 2016 წლის 23 ივნისს და საქმის განხილვა დაიწყო 5 თვის შემდეგ 2016 წლის 25 ოქტომბერს, რა დროშიც საქმის განხილვა ორჯერ დასრულდებოდა. ასევე აღნიშნავენ, რომ გადაწყვეტილების მიღებას საქმის განსახილველად მიღებიდან მოანდომა 9 თვე, რაც საერთო სასამართლოებში საქმის განხილვის საერთო ვადის ტოლფასია.

1.3. საჩივრის ავტორები განმარტავენ, რომ მოსამართლემ მხარეების არაერთი განცხადების მიუხედავად დასაბუთებული განჩინება გადასცა სამი თვის დაგვიანებით. ასევე, უთითებენ, რომ საკასაციო საჩივარი სასამართლოში -- წარადგინა 2017 წლის 8 მაისს, დაზუსტებული საკასაციო საჩივარი კი 2017 წლის 17 ივლისს, ხოლო მოსამართლემ ოთხი თვის შემდეგ გადააგზავნა საქმე საკასაციო ინსტანციაში.

2. საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

2.1. 2013 წლის 15 ნოემბერს -- -- სარჩელით მიმართა -- -- სასამართლოს, მოპასუხის - -- -- მიმართ თანხის დაკისრების მოთხოვნით.

2016 წლის 19 აპრილის გადაწყვეტილებით -- -- სარჩელი დაკმაყოფილდა.

2016 წლის 30 მაისს სააპელაციო საჩივარი წარადგინა სასამართლოში -- -- და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება მოითხოვა.

2.2. 2016 წლის 10 ივნისის განჩინებით სააპელაციო საჩივარს დაუდგინდა ხარვეზი და მის შესავსებად განესაზღვრა 10 დღის ვადა.

2016 წლის 23 ივნისის განჩინებით -- -- სააპელაციო საჩივარი მიღებული იქნა განსახილველად.

2016 წლის 6 ივლისს მოპასუხე მხარემ წარადგინა სააპელაციო შესაგებელი.

2016 წლის 28 სექტემბრის განჩინებით დაინიშნა საქმის ზეპირი განხილვა 2016 წლის 25 ოქტომბერს.

2016 წლის 25 ოქტომბრის საოქმო განჩინებით მორიგების მიზნით სასამართლო სხდომა გადაიდო 2016 წლის 22 ნოემბერს.

სასამართლოს არასრული შემადგენლობის გამო საქმის განხილვა გადაიდო 2017 წლის 21 მარტს.

სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 21 მარტის გადაწყვეტილებით -- -- სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა -- -- სასამართლოს 2016 წლის 19 აპრილის გადაწყვეტილება ნაწილობრივ სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში; -- -- სარჩელი დაკმაყოფილდა; -- -- დაეკისრა -- -- სასარგებლოდ -- აშშ დოლარის გადახდა.

-- -- წარმომადგენლებმა 22.03.2017; 31.03.2017; 04.04.2017; 12.06.2017; 30.06.2017 წწ პერიოდებში მიმართეს სასამართლოს გადაწყვეტილების ჩაბარების თხოვნით.

2017 წლის 12 ივლისის ხელწერილის მიხედვით მოწინააღმდეგე მხარის წარმომადგენელმა ჩაიბარა 2017 წლის 21 მარტის გადაწყვეტილების ასლი.

-- -- 2017 წლის 8 მაისს საკასაციო საჩივარი წარადგინა სასამართლოში; 2017 წლის 17 ივლისს წარადგინა დაზუსტებული საკასაციო საჩივარი.

2017 წლის 6 სექტემბერს მიღებული იქნა დამატებითი გადაწყვეტილება სასამართლო ხარჯების განაწილების თაობაზე.

2017 წლის 14 სექტემბერს საქმე გადაიგზავნა საქართველოს უზენაეს სასამართლოში.

2.3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2017 წლის 16 ოქტომბრის განჩინებით წარმოებაში იქნა მიღებული -- -- საკასაციო საჩივარი სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მიხედვით დასაშვებობის შესამოწმებლად.

2017 წლის 29 დეკემბრის განჩინებით -- -- საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩა განუხილველად.

2.4. 2018 წლის 23 მაისს -- -- დირექტორმა წარადგინა განცხადება სასამართლოში გადაწყვეტილების აღსრულების განაწილვადების შესახებ.

სააპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 29 მაისის განჩინებით -- -- განცხადება -- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2017 წლის 21 მარტის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის მე-4 პუნქტის განაწილვადების შესახებ დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ.

2.5. უზენაესი სასამართლოს 2018 წლის 18 ივნისის განჩინებით -- -- კერძო საჩივარი მიღებულ იქნა განსახილველად.

2018 წლის 20 ივლისის განჩინებით -- -- კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

3. დამოუკიდებელი ინსპექტორის დასკვნა:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტი განსაზღვრავს მოსამართლის დისციპლინური გადაცდომის სახეებს (2020 წლის 1 იანვრამდე მოქმედი რედაქცია). იმისათვის, რომ დადგინდეს ჰქონდა თუ არა ადგილი მოსამართლის მიერ შესაბამისი გადაცდომის ჩადენის ფაქტს საჭიროა სამართლებრივი შეფასება მივცეთ მოცემულ საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და შევავსოთ კონკრეტული ფაქტები შეიცავენ თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს.

ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 84-ე მუხლის მესამე პუნქტის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება მოსთხოვოს მოსამართლეს ანგარიში კონკრეტულ საქმეზე (2018 წლის 16 დეკემბრამდე მოქმედი რედაქცია). „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-7 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოსამართლე თავის საქმიანობაში დამოუკიდებელია. მოსამართლე ფაქტობრივ გარემოებებს აფასებს და გადაწყვეტილებებს იღებს მხოლოდ საქართველოს კონსტიტუციის, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპებისა და ნორმების, სხვა კანონების შესაბამისად და თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე. ამასთან, „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, დისციპლინური სამართალწარმოების დროს დაუშვებელია მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტების კანონიერებაზე ზედამხედველობა.

ამდენად, ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება შესაძლებელია მხოლოდ იმ თვალსაზრისით, თუ რამდენად მოქმედებდა მოსამართლე არსებული კანონმდებლობის ფარგლებში.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, გადაწყვეტილების გამოტანს სასამართლოს შეუძლია თავისი ინიციატივით ან მხარეთა თხოვნით გამოიტანოს დამატებითი გადაწყვეტილება, თუ: ა) იმ მოთხოვნის გამო, რომლის შესახებაც მხარეებმა წარადგინეს მტკიცებულებანი და მისცეს ახსნა-განმარტებანი, გადაწყვეტილება არ გამოტანილა; ბ) სასამართლოს, რომელმაც გადაწყვიტა უფლების საკითხი, არ მიუთითებია გადასახდელი თანხის ოდენობა, გადასაცემი ქონება ან მოქმედება, რომელიც მოპასუხემ უნდა შეასრულოს; გ) სასამართლოს არ გადაუწყვიტა სასამართლო ხარჯების საკითხი.

„საალსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-18 მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, კრედიტორს და მოვალეს უფლება აქვთ, აღსრულების გადადების განაწილვადების შესახებ ან აღსრულებასთან დაკავშირებული სხვა მოქმედებების თაობაზე მიმართონ სასამართლოს.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 263-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლოს, რომელმაც გამოიტანა საქმეზე გადაწყვეტილება, უფლება აქვს, მხარეთა თხოვნით, მათი ქონებრივი მდგომარეობისა და სხვა გარემოებათა გათვალისწინებით, ერთჯერადად, 3 თვემდე ვადით გადადოს ან ერთ წლამდე ვადით გაანაწილვადოს გადაწყვეტილების აღსრულება, აგრეთვე შეცვალოს მისი აღსრულების საშუალება და წესი.

მოსამართლე -- -- შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღებისას მოქმედებდა მისთვის საპროცესო კანონმდებლობით მინიჭებული უფლებამოსილების ფარგლებში.

4. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ გადაწყვეტილების მიღების სამართლებრივი საფუძვლები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის თანახმად, დისციპლინურ გადაცდომად შეიძლება მიჩნეულ იქნეს მხოლოდ ისეთი ქმედება, რომელიც „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტშია მოცემული.

მართლმსაჯულების განხორციელების უფლებამოსილება აქვს მხოლოდ მოსამართლეს კანონით დადგენილი წესით, ხოლო მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილების გადასინჯვის უფლებამოსილება ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოს კომპეტენციას წარმოადგენს.

„მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილება არ შეიძლება იყოს გადასინჯვის საგანი, გარდა გასაჩივრების ტრადიციული პროცედურისა“ (ალექსანდრე ვოლკოვი უკრაინის წინააღმდეგ §80). დისციპლინური სამართალწარმოების ქრილში, დამოუკიდებელი ინსპექტორი ვერ იმსჯელებს მოსამართლის მიერ მიღებული განჩინება/გადაწყვეტილების კანონიერებაზე, ვინაიდან დამოუკიდებელი ინსპექტორის სამსახური არ წარმოადგენს სასამართლოს ზემდგომ ინსტანციას, რომელსაც შეუძლია გააუქმოს/შეცვალოს გადაწყვეტილება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2018 წლის 9 ნოემბრის დასკვნით დადგინდა, რომ -- -- და -- -- საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არ შეიცავს მოსამართლე -- -- მიერ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ნიშნებს.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორი იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ საჩივარი ეხება მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტის კანონიერებას („საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 2020 წლის 1 იანვრიდან მოქმედი რედაქცია).

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, დამოუკიდებელმა ინსპექტორმა იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტით, 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტით და

გ ა დ ა წ ვ ვ ი ტ ა :

-- -- და -- -- 2018 წლის 18 ივნისის №-- საჩივარზე შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება მოსამართლე -- -- მიერ მიღებული გადაწყვეტილების კანონიერების ნაწილში.

ზურაბ აზნაურაშვილი

დამოუკიდებელი ინსპექტორი